ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՄԱՄՈՒԼ

Ամսագիր գրականության, գիտության եւ ընկերային կեանքի

Կը հրատարակուի ամեն ամսուն 3 անգամ

Խմբագիր-Հրատարակիչ՝ Ա. Ա. Տէր-Յովհաննիսեան

Տարեկան բաժանորդագին՝ Ռուսիոյ մէջ 6 ռուբլի, արտասահման 8 ռուբլի

Տարի Ա. Թիւ 5 Ա. Ա. Տէր-Յովհաննիսեան Ք. Պոլիս, Ղալաթիա, Ռեշատիե փող. № 23-25

Տպարան Ա. Ա. Տէր-Յովհաննիսեանի, Ղալաթիա, Ռեշատիե փող. № 23-25

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՄԱՄՈՒԼ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՄԱՄՈՒԼԻ ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆԸ

Ահաւասիկ Հայկական Մամուլի հրատարակութիւնը, որ կը ծնի այսօր, ամսուան առաջին երեքշաբթի օրը։ Ան կը ծնի ոչ թէ ինչպէս ուրիշ շատ մը հրատարակութիւններ, որոնք կը ծնին ինքնաբերաբար, առանց ծնողներու կանխագոյակութեան, առանց ծնողներու կանխագոյացման, առանց ծնողներու կանխագոյացման, առանց ծնողներու կանխագոյացման

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՍՈՑԻԱԼԻՍՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՍՈՑԻԱԼԻՍՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ՍՈՎԵՏԻ ՆԱԽԱԳԱՀՈՒԹՅՈՒՆ

ՀՐԱՄԱՆ

Հայկական ՍՍՀ Գերագույն Սովետի նախագահության 1940 թվականի հունվարի 10-ի հրամանագրով ՀՍՍՀ Գերագույն Սովետի նախագահության նախկին անդամ, ՀՍՍՀ Գերագույն Սովետի պատգամավոր, ընկեր Ալեքսանդր Ալեքսանդրի Ալեքսանդրյանը նշանակվում է ՀՍՍՀ Գերագույն Սովետի նախագահության նախագահ։

Հայկական ՍՍՀ Գերագույն Սովետի նախագահության նախագահ՝ Ա. ԱԼԵՔՍԱՆԴՐՅԱՆ

Հայկական ՍՍՀ Գերագույն Սովետի նախագահության քարտուղար՝ Ա. ՍԱՐԳՍՅԱՆ

Երևան, 10 հունվարի, 1940 թ.

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՍՈՑԻԱԼԻՍՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ՍՈՎԵՏԻ ՆԱԽԱԳԱՀՈՒԹՅՈՒՆ

ՀՐԱՄԱՆ

Հայկական ՍՍՀ Գերագույն Սովետի նախագահության 1940 թվականի հունվարի 10-ի հրամանագրով ՀՍՍՀ Գերագույն Սովետի նախագահության անդամ, ՀՍՍՀ Գերագույն Սովետի պատգամավոր, ընկեր Ալեքսանդր Ալեքսանդրի Ալեքսանդրյանը ազատվում է ՀՍՍՀ Գերագույն Սովետի նախագահության նախագահի պաշտոնից՝ կապված նրա նշանակման հետ ՀՍՍՀ Գերագույն Սովետի նախագահության նախագահ։

Հայկական ՍՍՀ Գերագույն Սովետի նախագահության նախագահ՝ Ա. ԱԼԵՔՍԱՆԴՐՅԱՆ

Հայկական ՍՍՀ Գերագույն Սովետի նախագահության քարտուղար՝ Ա. ՍԱՐԳՍՅԱՆ

Երևան, 10 հունվարի, 1940 թ.

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՍՈՑԻԱԼԻՍՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԳԵՐԱԳՈՅՆ ՍՈՎԵՏԻ ՆԱԽԱԳԱՀՈՒԹՅՈՒՆ

ՀՐԱՄԱՆ

Հայկական ՍՍՀ Գերագույն Սովետի նախագահության 1940 թվականի հունվարի 10-ի հրամանագրով ՀՍՍՀ Գերագույն Սովետի նախագահության անդամ, ՀՍՍՀ Գերագույն Սովետի պատգամավոր, ընկեր Ալեքսանդր Ալեքսանդրի Ալեքսանդրյանը նշանակվում է

ՀԱՆՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ՈՐՈՇՈՒՄՆԵՐ

ՀՐԱՄԱՆ

Ի ՀԱՄԱՁԱՅՆՈՒԹԻՒՆ ՀԱՅՈՑ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ԿԱՌԱՎԱՐՈՒԹԵԱՆ

Ի ՀԱՄԱՁԱՅՆՈՒԹԻՒՆ ՀԱՅՈՑ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ԿԱՌԱՎԱՐՈՒԹԵԱՆ

ՀՐԱՄԱՆ

ՀՐԱՄԱՆ

ՀՐԱՄ

ԱՆԱՀԻՏԱՑԻ ՄԱՀԸ

ԵՐԿԱՐԱԿ ՊԱՏՄՎԱԾՔ

Գլուխ Ա. Ինչպես ամէն ինչ սկսուեցաւ։

Գարնան մէկ առաւօտ, երբ ամբողջ Սեբաստիա քաղաքը դեռ քնած էր, Ալի Ռզա իր հին տան դռան առջեւ կանգնած էր։ Ձեռքին ունէր մեծ պարկ մը, որուն մէջ դրած էր իր հագուստները, մի քանի գիրքեր եւ հօրը թողած ոսկեայ ժամացոյցը։ Ան տասնեւհինգ տարեկան էր, բայց արդէն գիտէր, որ ապրելու համար պէտք է աշխատիլ։

Հայրը՝ Մուսթաֆա Ռզա, մահացած էր երեք ամիս առաջ։ Ան հիւանդացած էր ձմրան ցուրտ օրերուն եւ այլեւս չկրցաւ ոտքի ելլել։ Ալի Ռզա ամէն գիշեր կը նստէր անոր անկողնին քով, կը տաքցնէր անոր ձեռքերը եւ կը պատմէր հին հեքիաթներ, որպէսզի հայրը մոռնայ իր ցաւերը։ Բայց գարունը հայրը չտեսաւ։ Ան հողին յանձնուեցաւ այն օրը, երբ ծիրանի ծառերը առաջին ծաղիկները բացած էին։

Մայրը՝ Ֆաթմա Ռզա, շատ վաղուց մահացած էր, երբ Ալի Ռզա դեռ փոքր էր։ Ան միայն մայրը յիշեցնող մի քանի նկարներ ունէր եւ հօրը պատմած պատմութիւնները։ Հայրը կ՚ըսէր, որ մայրը շատ գեղեցիկ էր եղած, բայց աւելի գեղեցիկ էր անոր սիրտը, որ միշտ պատրաստ էր ուրիշներուն օգնելու։ Ալի Ռզա կ՚ուզէր հաւատալ, որ մայրը հիմա հրեշտակներուն հետ է, եւ հրեշտակները անոր համար աւելի լաւ տեղ մը պիտի գտնեն, քան այս աշխարհը։

Ալի Ռզա ոչ մէկ հարազատ ունէր։ Հօրեղբայրները հեռու գիւղերու մէջ կ՚ապրէին, եւ ան չէր գիտեր անոնց հասցէները։ Հարեւանները՝ Ֆաթմա տատը եւ Յովհաննէս պարոնը, միայն անոնք էին, որ կրնային օգնել տղուն։ Ալի Ռզա որոշած էր չգնալ անոնց մօտ։ Ան չէր ուզեր ուրիշներուն բեռ ըլլալ։

Ան ունէր միայն երեք բան՝ հօրը ժամացոյցը, պարկը հագուստներով եւ քսան ոսկի դահեկան, որ խնայած էր հօրը դեղերուն համար։ Ալի Ռզա գիտէր, որ այդ դրամը շատ չի տեւեր, եւ պէտք է գտնէ աշխատանք։

Ան նայեցաւ իր հին տան պատուհանին։ Ներսէն լսելի էր հօր հազը, եւ ան գիտէր, որ այլեւս երբեք չպիտի լսէ այդ ձայնը։ Ան շրջեցաւ եւ սկսաւ քալել դէպի քաղաքի կեդրոն։

Ճանապարհին ան հանդիպեցաւ ծեր կառապանի մը, որ իր սայլով ցորեն կը տանէր շուկայ։ Ալի Ռզա հարցուց, թէ կարելի՞ է արդեօք աշխատանք գտնել մեծ քաղաքին մէջ։ Կառապանը ժպտեցաւ եւ ըսաւ, որ շուկային մէջ միշտ պէտք կ՚ըլլայ ուժեղ տղաքներու, որոնք կրնան ծանր արկղեր կրել։ Ան խորհուրդ տուաւ Ալի Ռզային երթալ նաւահանգիստ, ուր նաւերը կ՚ուրանան։

Ալի Ռզա շնորհակալութիւն յայտնեց եւ շարունակեց ճամբան։ Ան առաջին անգամն էր, որ տեսած էր այսքան մարդ միասին։ Շուկան լեցուն էր ձայներով, գոռոցներով եւ հոտերով։ Ան կանգ առաւ մի հացթուխի առջեւ եւ նայեցաւ, թէ ինչպէս կը թխուին հացերը։ Հացթուխը նկատեց զայն եւ հարցուց, թէ ինչո՞ւ կը կանգնած է այդքան երկար։ Ալի Ռզա պատասխանեց, որ կը փնտրէ աշխատանք։ Հացթուխը ըսաւ, որ իրեն պէտք չէ, բայց կրնայ խորհուրդ տալ, թէ ուր գտնէ։

Այդպէս, հարց տալով եւ ճամբան հարցնելով, Ալի Ռզա հասաւ նաւահանգիստ։ Ան առաջին անգամն էր, որ կը տեսնէր ծովը։ Ան կանգ առաւ եւ երկար ժամանակ նայեցաւ անոր անվերջ ալիքներուն։ Ան չէր գիտեր, որ այդ պահը պիտի դառնար իր կեանքի ամենակարեւոր պահերէն մէկը։

Գլուխ Բ. Նաւահանգիստին վրայ

Նաւահանգիստը Ալի Ռզային թուացաւ աշխարհի ամենամեծ տեղը։ Հարիւրաւոր նաւեր կանգնած էին նաւամատոյցներուն կողքին, եւ անոնց կայմերը կարծես անտառ մը կը կազմէին։ Ալի Ռզա կանգ առաւ մեծ դարպասին մօտ, որուն վրայ գրուած էր՝ «Մուտքը արգիլուած է անծանօթներուն»։ Ան չգիտցաւ, թէ այդ նշանը իրեն կը վերաբերի, թէ ոչ։ Ան որոշեց մօտենալ։

Դարպասին մօտ կանգնած էր ծանր կազմուածքով մարդ մը՝ կարճ մազերով եւ խիստ դէմքով։ Ան ստուգում կ՚ընէր մարդոց անձնագիրները։ Ալի Ռզա մտածեց, որ անձնագիր չունի, եւ սիրտը սկսաւ արագ բաբախել։ Բայց երբ հերթը հասաւ իրեն, ան պարզապէս ըսաւ, որ կը փնտրէ աշխատանք։ Պահակը նայեցաւ անոր եւ հարցուց՝

— Քանի՞ տարեկան ես։

— Տասնհինգ, — պատասխանեց Ալի Ռզա՝ աւելցնելով երկու տարի։

Պահակը ժպտեցաւ եւ ըսաւ, որ կրնայ երթալ։ Ան ցոյց տուաւ մեծ նաւ մը, որուն վրայ կը բեռնաւորէին ցորենի պարկեր։ Ալի Ռզա գնաց այդ նաւին մօտ եւ սկսաւ դիտել, թէ ինչպէս կը գործեն ուրիշները։ Ան որոշեց նմանիլ անոնց։

Նաւուն վրայ կանգնած էր ուսուցիչ մը՝ Ռեշատ Էֆէնտի, որ կը հսկէր, թէ ինչպէս կը բարձուին պարկերը։ Ալի Ռզա մօտեցաւ անոր եւ խնդրեց, որ իրեն ալ տայ աշխատանք։ Ռեշատ Էֆէնտի նայեցաւ անոր ձեռքերուն եւ ըսաւ, որ անոնք շատ նիհար են։ Բայց երբ Ալի Ռզա պնդեց, որ ուժեղ է, Ռեշատ Էֆէնտի հրամայեց անոր բարձել մէկ պարկ։

Ալի Ռզա կռացաւ, գրկեց պարկը եւ ուզեց բարձրացնել։ Պարկը ծանր էր, բայց ան կրցաւ։ Ան քայլեց նաւամատոյցէն վեր եւ նաւուն տախտակամածին վրայ դրաւ պարկը։ Ռեշատ Էֆէնտի գլխով ըրաւ, որ լաւ է։ Այդ օրը Ալի Ռզա աշխատեցաւ մինչեւ երեկոյ։ Ան բարձեց տասնհինգ պարկ։ Անոր մէջքը ցաւեցաւ, ձեռքերը կարմրեցան, բայց ան երջանիկ էր։ Ան առաջին անգամ վաստակած էր իր հացը։

Երբ աշխատանքը աւարտեցաւ, Ռեշատ Էֆէնտի տուաւ Ալի Ռզային վեց դահեկան։ Ան ըսաւ, որ կրնայ գալ նաեւ վաղը։ Ալի Ռզա շնորհակալութիւն յայտնեց եւ հեռացաւ նաւահանգիստէն։ Ան գնաց փոքրիկ հիւրանոց մը, ուր կերաւ ապուր եւ հաց։ Առաջին անգամ ըլլալով իր կեանքին մէջ, ան կերաւ տաք ճաշ, որուն համար ինք վաստակած էր։

Այդ գիշեր Ալի Ռզա չկրցաւ քնանալ։ Ան մտածեց, որ կրնայ վարձել սենեակ մը, եթէ խնայէ։ Ան կրնայ սորվիլ կարդալ եւ գրել, եթէ ունենայ ժամանակ։ Ան կրնայ մէկ օր դառնալ նաւապետ, եթէ աշխատի։ Ան ունէր նպատակներ, եւ առաջին անգամ իր կեանքին մէջ ան զգաց, որ ապագան կախեալ է միայն իրմէ։

Գլուխ Գ. Առաջին ընկերը

Ալի Ռզա աշխատանքի սկսաւ ամէն առաւօտ կանուխ։ Ան արթննալու համար օգտագործեց հօրը ժամացոյցը, որ կանգ կ՚առնէր, եթէ մարդ չքաշէր զայն։ Ան վարձեց փոքրիկ սենեակ մը նաւահանգիստին մօտ գտնուող աղքատիկ հիւրանոցի մը վերնայարկին մէջ։ Սենեակին մէջ կար միայն մահճակալ մը, սեղան մը եւ աթոռ մը։ Ալի Ռզային համար այդ արդէն շքեղութիւն էր։

Ռեշատ Էֆէնտի ամէն օր նոր աշխատանք կու տար անոր։ Ալի Ռզա սորվեցաւ ոչ միայն պարկեր կրել, այլեւ պարաններ քաշել, նաւուն տախտակամածը լուալ եւ ուղեւորներուն ճամպրուկները տեղաւորել։ Ան ամէն օր կը տեսնէր նոր նաւեր, որոնք կու գային հեռաւոր երկիրներէ։ Ան լսեց անունները՝ Ալեքսանդրիա, Պէյրութ, Զմիւռնիա, եւ անոնք դարձան իրեն համար հեքիաթային քաղաքներ։

Ալի Ռզա ունէր նաեւ ընկեր մը՝ Ռեշատ Էֆէնտիի որդին՝ Ահմէտ անունով, որ տասնվեց տարեկան էր։ Ահմէտ ծանօթացուց զայն նաւահանգիստի միւս տղաքներուն հետ։ Ալի Ռզա սկսաւ ուսանիլ նաեւ ընկերներէն։ Ան սորվեցաւ հասկնալ հողմերը, գիտնալ, թէ երբ է վտանգաւոր ծովը, եւ ինչպէս կապել հանգոյցներ, որոնք չեն քակուիր։

Ամիսներ անցան։ Ալի Ռզա դարձաւ ուժեղ եւ արագ։ Ան այլեւս չէր նմանիլ այն նիհար տղուն, որ առաջին օրը եկած էր նաւահանգիստ։ Ռեշատ Էֆէնտի սկսաւ վստահիլ անոր եւ յանձնել աւելի բարդ գործեր։ Ալի Ռզա ուրախ էր, որ իր աշխատանքը նկատուած է։

Գլուխ Դ. Ծովահէնները

Ամառ մը, երբ Ալի Ռզա արդէն տասնվեց տարեկան էր, Ռեշատ Էֆէնտի որոշեց նաւարկել դէպի հարաւ՝ Ալեքսանդրիա նաւահանգիստ։ Ալի Ռզա ուրախ էր, որ պիտի տեսնէ օտար երկիր մը։ Նաւուն վրայ կային տասներկու նաւաստիներ, եւ ան ամենաերիտասարդն էր։ Ռեշատ Էֆէնտի ունէր նաեւ ուղեւոր մը՝ հարուստ վաճառական մը, որ իր ընտանիքով կը ճամբորդէր։

Նաւարկութիւնը սկսաւ լաւ։ Ալի Ռզա սիրեց բաց ծովը։ Ան սորվեցաւ ղեկավարել նաւը, եւ Ռեշատ Էֆէնտի թոյլ տուաւ իրեն երբեմն բռնել ղեկը։ Ալի Ռզա կը զգար, որ նաւը կ՚ենթարկուի իրեն, եւ այդ զգացումը հպարտութիւն կ՚ազդէր իր մէջ։

Բայց երրորդ օրը երկինքը սեւցաւ։ Ամպրոպ մը սկսաւ մօտենալ։ Ռեշատ Էֆէնտի հրամայեց իջեցնել առագաստները, բայց արդէն ուշ էր։ Հողմը նաւը տարաւ դէպի անծանօթ ափեր։ Երբ ամպրոպը անցաւ, նաւաստիները տեսան, որ երկու նաւ կը հետապնդեն զիրենք։ Նաւերուն վրայ սեւ դրօշակներ կային։ Ծովահէններ էին։

Ալի Ռզա վազեց ներքեւ՝ զէնքերը բերելու։ Նաւուն վրայ կային հին սուրեր եւ երկու հրացան։ Ռեշատ Էֆէնտի կանչեց, որ բոլորը պատրաստուին կռուի։ Ալի Ռզա առաջին անգամ ըլլալով զգաց, որ վտանգը իրական է։ Ան սրտի բաբախիւնը լսեց ականջներուն մէջ։

Ծովահէնները մօտեցան եւ սկսան կրակել։ Գնդակները սուլելով անցան ականջի մօտէն։ Ալի Ռզա ստիպուեցաւ պատսպարուիլ կայմին ետեւ։ Ան տեսաւ, որ ծովահէններէն մէկը ցատկեց նաւուն վրայ եւ սկսաւ մօտենալ ղեկին։ Ալի Ռզա առանց մտածելու վազեց անոր դիմաց եւ սրով հարուածեց։ Ծովահէնը ետ նետուեցաւ եւ ինկաւ ծովը։

Կռիւը տեւեց կէս ժամ։ Ռեշատ Էֆէնտի սպաննուեցաւ, ինչպէս նաեւ երեք նաւաստի։ Ալի Ռզա վիրաւորուեցաւ ձախ ձեռքին վրայ, բայց ոչ ծանր։ Ծովահէնները նաւուն վրայ գտան ոսկի, զէնքեր եւ ուղեւորներուն ճամպրուկները։ Անոնք հրամայեցին ուղեւորներուն հագուստները հանել եւ ստիպեցին նաւաստիները ջուրը նետել։ Ալի Ռզա ստիպուեցաւ հետեւիլ անոնց։

Ան լողալ գիտէր լաւ։ Ան ցատկեց ծովը եւ սկսաւ լողալ դէպի ափ։ Ուրիշներ ալ ցատկեցին։ Ծովահէնները նաւը տարին հեռացան։ Ալի Ռզա հասաւ ափ՝ ուժասպառ։ Ան պառկեցաւ աւազին վրայ եւ երկար ժամանակ չկրցաւ շարժիլ։

Գլուխ Ե. Տուն վերադարձ

Ալի Ռզա ափին վրայ գտաւ ուրիշ նաւաստիներ եւ ուղեւորներ։ Ոմանք լողալով հասած էին, ոմանք ալ նաւակներով։ Ռեշատ Էֆէնտի չկար։ Ալի Ռզա հասկցաւ, որ ինք այլեւս նաւապետ չէ։ Ան ամենաերիտասարդն էր եւ ամենաքիչ փորձառուն։

Ուղեւորները որոշեցին վերադառնալ Սեբաստիա։ Ալի Ռզա միացաւ անոնց։ Ան ոչինչ ունէր իր անունին, բացի հագուստներէ, որոնք ծովահէնները չէին ուզած։ Ան ոտքով գնաց մինչեւ քաղաքի մօտակայ գիւղ մը, ուր գտաւ ձի վարձելու համար բաւարար դրամ։

Երբ Ալի Ռզա վերադարձաւ տուն, հարեւանները զարմացան տեսնելով զայն ողջ։ Ֆաթմա տատը լացաւ ուրախութենէն։ Յովհաննէս պարոնը հարցուց, թէ ինչո՞ւ ան վերադարձած է առանց նաւուն։ Ալի Ռզա պատմեց ամէն ինչ։ Յովհաննէս պարոնը գլուխը շարժեց եւ ըսաւ, որ ան շատ բախտաւոր է, որ ողջ մնացած է։

Ալի Ռզա որոշեց չվերադառնալ ծովը։ Ան գիտցաւ, որ կրնայ սորվիլ ուրիշ արհեստ մը։ Ան սկսաւ օգնել Յովհաննէս պարոնին իր խանութին մէջ։ Ան սորվեցաւ հաշուել, գրել եւ վաճառել։ Ան ամէն օր կը յիշէր նաւը, ծովը եւ ազատութեան զգացումը։ Բայց ան գիտէր, որ կեանքը տուած է իրեն երկրորդ հնարաւորութիւն, եւ ան պիտի չվատնէ զայն։

Ան հասկցաւ, որ երբեմն կորուստները կը բերեն նոր ճանապարհներ, եւ որ ամենամեծ ուժը կայանայ մարդուն կամքին մէջ։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՎԱՐԿԱՅԻՆ ԲԱՆԿ

Հաստատուած է 1904 թուականին

Կանխիկ կապիտալ՝ 3,000,000 դրամ

Պահուստներ՝ 1,500,000 դրամ

Ընդհանուր շրջանառութիւն՝ 6,678,032 դրամ

Ընդհանուր ակտիւներ՝ 17,161,298 դրամ

Ընդհանուր պարտաւորութիւններ՝ 8,000,000 դրամ

Ընդհանուր շահ՝ 3,688,939 դրամ

Հաստատուած է 1904 թուականին

Կեդրոնական գրասենեակ՝ Սեբաստիա, Գլխաւոր փողոց, թիւ 14

Մասնաճիւղեր՝ Ամասիա, Թոքատ, Զիլէ, Եոզկատ

Ընդհանուր տնօրէն՝ Ռուբէն Մելքոնեան

Գործադիր տնօրէն՝ Արամ Գասպարեան

Ներկայացուցիչ՝ Տիգրան Ալեքսանեան

Ներկայացուցիչ՝ Հրանդ Ոսկանեան

Ներկայացուցիչ՝ Վարդան Պետրոսեան

Ներկայացուցիչ՝ Նազարէթ Տէր-Յակոբեան

Ներկայացուցիչ՝ Սիմոն Ղազարեան

Ներկայացուցիչ՝ Գէորգ Մանուկեան

Ներկայացուցիչ՝ Ռուբէն Մելքոնեան

Ներկայացուցիչ